

157
1945

ლექტორბელო

საბჭოთავო
გაზეთი

10

საბჭოთაო ეფრნალი
შვირეულთგანთათვის

ლუჩი

გამომცემლობა
„კომუნისტ“

№ 10
ნოემბერი
1945

ხატაკთმშელოს ალკა ცინტალური
კომპიტბინჱ სოველთმური ოგბანო
„Октомври“ еженесячный детский
журнал ЦК ЛКСМ ГРУЗИИ
(на грузинском языке)

რედაქციის მისამართი:
თბილისი, ლენინის ქ. № 28
ტელ. 3-81-85

წელაწადი მებუაშეტე

შ ი ნ ბ ა რ ს ი

რ. მარგიანი — გამრჯეების სიმღერა (ლექი)	1 გვ.
გ. გოგიჩაიშვილი — ბეინაბი (მოთბრობა) — ნახ. ე. ერისთავისა	2 "
გ. კაქაბაძე — დედის დარიგება (ლექი) — ნახ. უ. ლაპიაშვილისა	3 "
ი. შავლიაშვილი — ჩუჩხელეპი (მოთბრობა) — ნახ. კ. კიკნაძისა	4 "
გ. ლალიძე — ბაბია ბაყაყი	5 "
ი. სიხარულაძე — დარი დირი დირალი! (ლექი) — ნახ. ა. ზევევისი	5 "
ო. კედიძე — მუსიკის ვაკეთილი (ლექი) — ნახ. ი. დიგნოგორცევისი	6 "
პ. კანაშვილი — ყელაფერი დროზე უნდა (ლექსა)	6 "
ა. შენგელია — შეროდგომა (ლექი) — ნახ. ე. ჯაფარიძისა	7 "
კ. გოგიაშვილი — ცერცეტი (ზლაპარი) — ნახ. ს. გაბაშვილისა	8 "
ქ. ისაკაძე — თემტრის ბარათი (ლექი) — ნახ. ფ. ლაპიაშვილისა	10 "
ხ. ბერულავა — მამლიყინწას ამბ. ეი (ლექი) — ნახ. ფ. ლაპიაშვილისა	11 "
რ. ჩაჩანიძე — ბატარა მუსიკოსი (ზლაპარი) — ნახ. ნ. ინწოშვილისა	12 "
კედეზო (წერილი)	13 "
ქმები გრიშები — ზღარბი და კურდღელი (ზლაპარი) — ნახ. ს. გაბაშვილისა	14 "
ლ. მურმანიძე — კედეზო (წერილი)	16 "
ა.ლ. ხაჩინოელი — გამოკანები	გარეკ. მე-3 გვ.
გასართობი (შედგენილი რ. თაფლიდიშვილს მიერ)	გარეკ. მე-3 გვ.
შარადა	გარეკ. მე-3 გვ.
რებესი (შედგენილი ა. ფრუიძის მიერ)	გარეკ. მე-3 გვ.
მანდარინი — (ლექი)	გარეკ. მე-4 გვ.
ყდაზე — „მამა და შვილი“ — სურათი შესრულბულია მხატვარ გ. გულისაშვილის მიერ.	

სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, ლ. ავალიანი, ე. ბურჯანაძე,
ი. გრიშაშვილი, თ. თუმანიშვილი, გ. კაქაბაძე, რ. მარგიანი (პ.-მე. რედაქტორი),
ა. სიხარულაძე, ნ. უნაფიოშვილი.

Handwritten signature or initials in the bottom right corner.

გამარჯვების სიმღერა

02501

ჩვენს საუკუნეულ სამშობლოში
სისარულით მოფრენილა,
ნანატრი და საოცნებო
გამარჯვების თბილი დილა.

ათასფერად მოქარგულა
საბჭოეთის ტურფა ბაღი,
თბილისს თავზე დაჭურიალებს
გამარჯვების ბიწრადი.

შეცას სწუდება სიმღერები,
გამარჯვებით ხარობს ეგულა,
ქალაქს თავზე დასციმციმებს
ათასფერი ცისარტყელა.

აქ, თბილისში ზეიმაა
და მოსკოვში არის გული,
სადაც კრემლთან, ტრიბუნასზე,
დგას სამშობლოს სისარული.

დგას სამშობლოს დიდი კვირი,
საღსის ლაშქარს ესალმება,
ვინც სამშობლოს მოუტანა
დიდება და გამარჯვება!

ჩვენც იქა ვართ ჩვენი ფიქრით,
კრემლთან ისმის ჩვენი ტაძი—
და დიდების ჰანგი ისმის
გამარჯვებულ ქვეყანაში!

აქ, თბილისში ზეიმაა
და მოსკოვში არის გული,
სადაც კრემლთან, ტრიბუნასზე,
დგას სამშობლოს სისარული.

დგას ბელადი საუკუნელი,
საღსის ლაშქარს ესალმება,
ვინც ქვეყანას მოუტანა
დიდება და გამარჯვება!

კეპეზ მარხიანი

ზეინაბი

მოთხრობა

ცელი გოგონა იყო ზეინაბი. მთელი დღე დარბოდა, დახტოდა, კისკისებდა ჩვენს ეზოს მისგან მოსვენება არ ჰქონდა, გაუბრუნდნენ დამფრთხალი გოგონა და ფსუნები. მაგრამ წელიწადში ერთი დღე ჰქონდა ზეინაბს, როდესაც მისებრ ჰქვიანი ჩვენს უბანში მეორე ბავშვი აო დადიოდა. ეს დღე მისი დაბადების დღე იყო. დილიდანვე კობტად მოირთვებოდა, თავზე დიდ თეთრ ბანტს ვაკეთებდა, მეზობლებს დაუვლიდა და სათითაოდ გადაკოცნიდა.

დაბადების დღე ყველაზე სასიხარულო დღე იყო პატარა ზეინაბისათვის. ამ დღეს იგი მამილოსაგან საჩუქარს ელოდა. ფრონტზე მყოფ მამილოს არასოდეს არ ავიწყდებოდა ზეინაბის დაბადების დღე. ერთხელ უშველებელი ტიკინაც კი გამოუგზავნა, რომელიც დაწოლისას

თვალებს ზუკავდა და მომართვის შემდეგ სიტყვა — „მამას“ იძებოდა. ორი წლის წინათ ზეინაბს დაბადების დღეს, მამისაგან არავითარი საჩუქარი არ მოუვიდა. პატარა ბარათიც კი არ მოსვლია მისგან.

— ნეტავ, რა დემართა მამას?! — ფიქრობდა შეშინებული გოგონა. დღე ანუგეშებდა: — უთუოდ მამის გამოგზავნილი საჩუქრები და წერილი გზაში დაგვიანდაო, — თუმცა თვითონაც შიში შეპარვოდა გულში, მაგრამ არ იმჩნევდა.

გამოიცვალა ზეინაბი. აღარც გოგონას და ფისუნებს ეწინოდათ მისი; აღარც დედილოს აჯავრებდა. მთელი დღე ან გაკეთილებს ამზადებდა, ან მამის გამოგზავნილ ტიკინას უჯდა, რომელიც ისევ ამბობდა — „მამა! მამა!“...

დღეს ზეინაბთან ტოლ-მეგობრები მოჰყავდა, ხშირად სათამაშობიც მოჰქონდათ, მაგრამ ზეინაბს არაფერი ახარებდა. ჩვენმა ეზომაც მოიწყინა.

შარშან, ზეინაბის დაბადების დღეს, დილიდანვე შევნიშნეთ, ზეინაბს უბრალო კაბა ეცვა. არც დიდი თეთრი ბანტი უმეფენებდა თავს, აღარც მეზობლებს ჩამოუარა ჩვეულებრივად. ჩუმად სკოლისაკენ წააცუნტულდა.

სკოლიდან თვალგბანთებული დაბრუნდა, საჩქაროდ კბეები აირბინა, მოუთმენლად ოთახის კარები შეაღო და მუდარით დღეს შეხედა. მაგრამ დღეს თვალგბანთებული რომ ვერაფერი ამოიკითხა, ტანტზე დაემხო, ბალიშებში თავი ჩარგო და ატირდა.

საღამოთი ძველებურად შეგროვდნენ მისი მეგობრები. ბევრი ითამაშეს. მაგრამ ზეინაბი თამაშში ვერ ჩააბეს.

მალე კარებზე ნელი კაკუნი გაისმა. ყველა სმენად გადიქცა. დედამ ადგილიდან დაუძახა: — „უნა ხარ?“ — ზეინაბი მოლოდინით განაბა.

გარედან მამაკაცის ხმა მოისმა: — მე ვარ, ლევანი!

დედა-შვილს დაბნეულობა დაეტყუოთ, შემდეგ ორივე წამოხტა. დედამ საჩქაროდ კარები გააღო და ოთახში ლევანი შემოვიდა. ზეინაბი გაფითრდა, გაწითლდა, ხმა ვერ ამოიღო, მხოლოდ თავის ტიკინასავით აღულულულდა:

— მამა!... მამილო!... მამა... ჩემო მამილო!... — სიხარულისაგან თვალზე ცრემლი მოაწდა.

იმ დღის შემდეგ სკოლიდან დაბრუნებული ზეინაბი კვლავ დარბის. დასტის, კისკისებს. კვლავ გაურბიან დამფრთხალი გოშია და ფისუნები პატარა ონავარს.

ახლა მეზობლები ნატრობენ, ჩქარა მოვიდეს ზეინაბის დაბადების დღე, რომ ერთი დღით მაინც დაისვენოს მესგან ჩვენმა ეზომ.

გივი ბოგორაძე

ნახატები ვახტანგ ერისთავისა

დედის დარიგება

გიევარს რბენა, მაგრამ წიგნი
შეიკვარე, შეიჯლო, მეტად;
კარგი სწავლით, კარგი ქცევით,
გახსარებ მუდამ დედას.

ჩვენი ხალხის ვეავილი ხარ,
ჩვენი ქვეყნის ბაღში ხარობ,
გახსედე, ვეველგან უხვად
მოჩუხჩუხებს ცოდნის წყარო.

შენც ამ წყაროს დაეწაფე,
მასხველე კარგი სწავლით;
ბევითები უევეარს მამულს,
ბევითები უევეარს სტალინს.

გიორგი ქაჭახიძე

ნახატი ფარნაოზ ლაპიაშვილისა

ჩუჩხელები

მოთხრობა

თამარი ყოველდღე სიხარულით მოელოდა ომგადახდილ მამას. მისმა დედამ, ელენე, კმრის შესახედრად ყველაფერი მოიმარაგა, რაზედაც ხელი მიუწვდებოდა. სოფლიდან, სხვა ხორაგთან ერთად, მსხვილი, დაშაქრებული ჩურჩხელებიც ჩამოიტანა. ორი ჩურჩხელი თამარს მისცა, დანარჩენები სუკოთად ქალაქში შეახვია და კარადაში შეინახა.

გავიდა დღეები. თამარის მამა ჯერ არსად სჩანდა. ერთ დღეს ელენე შინ არ იყო. თამარი შინ ფუსფუსებდა. დედის მსგავსად ოთახის დალაგებას შეუდგა. თან ფურქობდა: — რა კარგი იქნება ახლა მოვიდოდეს მამა! რომ ნახავს, ოთახს ვალაგებ, გოგუარდებდა. — ასეთი ფიქრებით თამარი ალტაცებაში მოვიდა. ბოლოს თანვს შეეკითხა: — კიდევ რით გავახარო მამა?

— ლექსს ვეტყვი... კიდევ! დედას რომ ჩურჩხელები აქვს მამისათვის შენახული, იმ ჩურჩხელებს პირველად მე მივუტან მამას და გავახარებ.

სიხარულით თამარმა ტაში შემოკრა: — ეს რა კარგი მოვიფიქრეთ, — და ოთახში სიმღერა დააწყებია.

რამდენიმე დღის შემდეგ თამარის მამა მოვიდა. სიხარულისაგან ელენე ვეღარ ახერხებდა რა გაეკეთებინა. თამარი კი ხან მამას ეხვევოდა ყელზე, ხან ოთახში ხტოდა ალტაცებული.

მათი ნახვით ვახარებული თამარის მამაც ჯერ არ დამშვიდებულყო და არ ეკიონა ოჯახის ბეზგევი, რომ თამარმა მამას ჩურჩხელები მიართვა.

— მამა! ისეთი ტკბილი ჩურჩხელებია, ისეთი, ისეთი, რომ მეტი აღარ შეიძლება.

ელენეს გაუჟიკირდა. შეხედა თამარს და მიამბა.

— გოგო, სად გქონდა ეს ჩურჩხელები! თამარი დაბინა. არ იცოდა რა ეპასუნა. უცებ ბეზგიდან ჩურჩხელები გაუცვივდა და იატაკზე გაიფანტა.

— შეილო, რა მოგივიდა? აი, შე კულრატა, მომასწარი მამისათვის ჩურჩხელების მოტანა? — გაათამამა დედამ მოულოდნელად უხერხულობაში ჩაყარდნილი თამარი და სიხარულით თალებგაბრწყინებული ხან შეილს უცქერდა და ხან ქმარს.

იოსებ კავლიაშვილი
ნახატი კოტე კიკნაძისა

ბაქია ბაყაყი

— რა კარგი საცხოვრებელია ეს ქაობი, წეროები რომ არ გვიმწარებდნენ სიცოცხლეს! — ხშირად ამბობდნენ ქაობის ნაპირებზე ჩამომსხდარი ბაყაყები. მართლაც კარგად ცხოვრობდნენ: არ აკლდათ გართობა და საქმელი, მაგრამ ღლე ისე არ გავიდოდა, რამდენიმე ბაყაყი წეროების მსხვერპლი რომ არ გაჰხდარიყო. ვერაფერი იღონეს თავის დასაცავად.

ბოლოს ერთმა თავიდა ბაყაყმა შეკრიბა ყველა ბაყაყი და მიმართა მათ:

— მეზობლებო! ერთი კარგი საშუალება გამოვინახე: თუ თავებდმა წერომ დამიჭირა და მოინდომა ჩე-

მი გადაყლაპვა, არ დავმორჩილდები, ყელში გავეჩხირები და დავახრჩობ მას.

ბაყაყები გაკვირვებულნი უსმენდნენ.

— დიდებული საქმე იქნება! — თქვეს ბოლოს.

ამ დროს ქაობის თავზე წერო გამოჩნდა.

თავიდა ბაყაყი შიშით აკანკალდა. ხმა ვერ ამოიღო, ისკუპა და წყალში ჩახტა.

იმედგაცრუებულმა ბაყაყებმა ერთმანეთს გადახედეს.

— ბაქიას სიტყვას საქმე როდის მოყოლიაო, — დიაციყინეს და იმათაც წყალს შეაფარეს თავი.

ა. ლალიძე

ღარი-ღირი ღირალა

1.

ღარი-ღირი-ღირალა!
მარკელა მტირალა!
დავიღია ხახა,
საყვირი ზომ არ ხარ?!
დავიღია პირი,
ზომ არა ხარ სტვირი!
გაჩუმდი, ნუ სტირი!

2.

ღარი-ღირი ღირალა,
მარკელა მტირალა,
გაჩუმდა, ხმა ვაკმინდა,
ცხვირპირი მოიწმინდა,
ცრემლები შეიმშრალა,
აღარ არის მტირალა —
ღარი-ღირი-ღირალა!

ილია სიხარულიძე

ნახატები ა. ზეგერევისი

მუსიკის გაკვეთილი

ფანჯარაში კაშკაშა
მზე რომ შემოაშუქებს, —
ამ დროს ზურაბს დეაკიკო
ტკბილეულებს აჩუქებს.
პირი თუ არ ჩაიტკბო
კანფეტით და მურაბით,
ისე როგორ დაუკრავს
როიალზე ზურაბი!
დედა დაკვრას დაიწყებს,—

ზურაბს ფიქრი აბრუებს,
ფანჯარასთან მოსულ მზეს
თითებშია გაპყურებს.
ზის და ფიქრობს ბიჭუნა,
ნეტავ, მოვრჩე გაკვეთილს
და დედილომ მიყიდოს
ბევრი, ბევრი კანფეტი.

მთარ ჭალიძე

ყველაფერი დროზე უნდა

მართალია, კარგი არის
ციგაობა, თოვლის გუნდა,
მაგრამ ისიც კარგად ვიცი,
ყველაფერი დროზე უნდა!

კართობას რომ მივეძალო
და სწავლას კი ვუშვებ ხელი,
სომ დავეური ჩემს სამშობლოს
უვიცი და უსწავლელი!

პარპენ ჭანიშვილი

ნახატი ვახტანგ ჯაფარიძისა

შემოდგომა

ოქროსფერი დაიმშვენეს
საქართველოს ველებმა,
განთიადსე შთის მწვერვალებს
ოქროსფერი ველება.
ბაღში ხარობს ფორთოხალი,
ოქროსფერად ციმციმებს
და ნაყოფით დახუნძლული
ძლივს იკავებს სიძიიმეს...

ვასიც ხესე დახვეული
ეურძნის მტკუნებს კეთაეზობს!
მოდი, ეელი ჩაიშაქრე,
ცუკრუქელა თამაზო!
მინდვრად წასვლა და ეანების
ნახვა თუ-კი ინებე,—
ოქროსფერი ტაროები
ტკბილად შემოგცინებენ.

ალექო ხანელი

— ფრინველს აქ რა უნდა-
და? — გაიმეორა დედამ.

— ცერცეტა მინდორში გაი-
პარა... — ტირილით უპასუხა ბი-
ჭიკომ.

ნაცარა ყველაფერს მიხვდა.

— მერე რად გაუშვით?! —
წამოიძახა ელანაკოვმა ნაცა-
რამ და ძმებს ყურებში წვდა,
ორივე მალლა ასწია და მანამ
არ მოეშვა, სანამ ბაჭიებს ყუ-
რები არ დაუგძელდათ.

— იქნებ აწი მაინც გაიგო-
ნოთ დედის ნათქვამი! — წამოი-
ძახა ნაცარამ და, თვალტრე-
მლოანმა, ამოდ დაუწყო ძებნა
ჰაერში თავის არდამჯერე ცერ-
ცეტას.

ამბობენ, ყველა კურდღელი
ამ ამბავის შემდეგ ვახდა მში-
შარა და ყურებიც ამის შემდეგ
დაუგრძელდათო.

ქ. გომიკაშვილი

ნახატები სოსო გაბაშვილისა

თამურის ბარათი

შენ რომ წახვედი ბრძოლაში,
ზატარა ვიუჯე მაშინ,
არ დავდიოდი სკოლაში,
დაზებუბაჯუბდი სასლაში!
დღეს კი გაშლილი ვარდი ვარ
და მსურს ამაყად გითხრა:
უკვე სკოლაში დავდივარ,
ვისწავლე წერა-კითხვა!
კვანარებს შე და დედიკოს,
მხნედ რომ შეჰუსრე ბტერი,
სულ საშობლოზე, სტალინზე
და წითელ ჯარზე ვიღერი!
შენი ხნის ეგულა ჩამოდის
და მეც იმ წუთებს ველი,
რომ დაგეგონო ვადმოსდილს —
ბეჯითი ოქტომბრული!

ქიშვარდი ისაკაძე

ნახატი ფარნაოზ ლამიაშვილისა

მამლაყინწას ამბავი

1.

იყო ერთი თავქოჩორა
მამლაყინწა, პაწია.

საქათმეში დღეინადაგ
ჰქონდა გაწამაწია.

შუადღეზე იღვიძებდა,
დოინჯს შემოიყრიდა
და ღობიდან ქროლა დედლებს
გახედავდა რიხითა.

მერე ასე მოჰყვებოდა:

„— ეჰ, რა გითხრათ, ქათმებო,
ლამეს დილის მოლოდინში
მარტოკა მე ვათევო.

მე არ ვიყო? — საღამომდე
იძინებდა სოფელი,
რადგან მუდამ განთიადის
მე ვარ მახარობელი!“

თუმცა ქათმებს მისი სიტყვა
არ ჰყოფნიდათ სიცილიად, —
ჩვენი გმირი მამლაყინწა
მას არ სთვლიდა სირცხვილად.
გაუბრაზდა მაშინ ყველა

იმ აბეზარს, საბრალოს,
მეტეჩარას უძახოდხენ
ყოველ დილა-საღამოს.
— მეტიჩარამ დაიყოლა!
— მეტიჩარა ბუზღუნებს!
— მეტიჩარას ისევ სძინავს!
— მეტიჩარას უყურეთ!

2.

ღრო გავიდა, გაიზარდა,
დავაჟკაცდა ყვინჩილა,
მაგრამ ძველი მეტსახელი,
რა ჰქნას, ვერ მოიცილა.
თუმცა ძველი საქციელი
დაივიწყა მთლიანად
და ასრულებს თავის საქმეს
კარგად, ნამუსიანად;
ის სახელი, მეტსახელი
მანც უერჩა საბრალოს,
მეტეჩარას ეძახიან
ყოველ დილა-საღამოს.

საზა ბერულავა

ნახატი დარნაოზ ლაპიაშვილისა

პატარა მუსიკოსი

ზღაპარი

მდინარის პირად ცხოვრობდნენ ისინი. სულ ორნი იყვნენ, დედა და შვილი. შვილის მეტსახელად პატარა მუსიკოსს ეძახდნენ.

ყოველდღით, როცა მდინარეზე მზე პირს დაიბანდა, პატარა მუსიკოსი გამოიტანდა თავის სალამურს, დაჯდებოდა რიყის დიდ ქვაზე და არაკრავებდა მას.

ცხოვრობდნენ ტკბილად და უღარდელად.

ერთ დღეს დედა ავად გახდა. დაღონდა პატარა მუსიკოსი. ხუთი მთის გადაღმიდან მოიყვანა მკურნალი.

— არაფერი არ მოარჩენს, გარდა უკვდავების ვაშლისა, — სთქვა მკურ-

ნალმა. — მისი შოვნა კი ძნელია, ის ცხრა მთის გადაღმა ხარობს და ძლიერ ვეფხი დარაჯობს მას.

შეწუხდა პატარა მუსიკოსი, მაგრამ წაინტ გადასწყვიტა წისვლა ვაშლის საშოვნელად.

იარა, იარა, იარა, გადაიარა ერთი მთა, მეორე მთა, მესამე მთა და ბოლოს მეცხრეც გადალახა, ხედავს: ირგლივ ბღია ვაშლილი.

ბაღში ათასნაირი ფერად-ფერადი ხეხილი ჰყვაროდა.

გახარებულმა პატარა მუსიკოსმა ჯიბიდან სალამური ამოიღო, მახლობელ ქვაზე ჩამოჯდა და სველიანად აკენესა. მისმა ხმამ გადაუარა მთებს, მინდვრებს და უამრავი ფრინველი მოფრინდა; ხეებზე ჩამოსხდნენ და სმენად გადიქნენ.

ვეფხმა, შორს იყნოსა ადამიანის სუნი, იმწამსვე მისკენ გამოემარ-

კ უ კ უ ს ო

ქვეყნად არსებობენ მწერები, რომლებსაც მანათობელი ორგანოები აქვთ. ასეთ მწერთა რიცხვს ეკუთვნის ჩვენებული ციციანთელაც. ყველაზე ძლიერ მანათობელ მწერად ითვლება კუკუხო, რომელიც სამხრეთის ქვეყნებში და განსაკუთრებით კი სამხრეთ ამერიკაში ცხოვრობს.

კუკუხოს სხეულის სიგრძე 4 სანტიმეტრს აღწევს. სინათლე იმდენად ძლიერი აქვს, რომ მის შუქზე შეიძლება წიგნის კითხვა. კუკუხოს სინათლე მუდმივია და არა ისეთი წყვეტილი, როგორც ციციანთელასი. თუ ორ-სამ კუკუხოს მინის გამჟვრვალე ქილაში მოვთავსებთ, ასეთ ქილას შეუძლია ლამფის მაგიერობა გასწიოს. ამიტომ, ხშირად, სამხრეთ ამერიკის ლარიბი მოსახლეობა კუკუხოებს ბინების გასანათებლად იყენებს.

თა, თავზე წაადგა პატარა მუსიკოსს, მის დასაგლეჯად მოემზადა, მაგრამ სალამურის ხაშიო ხმამ შეაჩერა. ბალახში ჩაწვა, უსმინა, უსმინა და თვალეებზე რული მოერია.

ყმაწვილი დაიდალა, სალამური იქვე დადვა, თვითონ კი ვაშლის მოსაწყვეტად გაემართა. დაიწია ტოტი, მაგრამ ვეფხს მოჰკრა თვალი. შეშინებული უკან გადმოხტა, გაქცევა დააპირა, მაგრამ სად უნდა გაქცეულიყო!

ვეფხი ზანტად წამოდგა, გაემართა ვაშლის ხისაკენ, დაარხია ზე და ნაყოფი მიწაზე დაკვივდა.

პატარა მუსიკოსი გათამამდა, რამდენიმე ვაშლი აიღო და ჯიბეში ჩაიღო; ვეფხს გულკეთილობისათვის მადლობა გადაუხადა და დიდად ნასიამოვნებმა სალამურის რაკრაკით შინსაკენ გასწია.

დღეა სულთმოპობავე დახვდა, იმწამსვე შეაქამა უკვდავების ვაშლი და მოარჩინა.

როლაო ჩაჩინია

ზღაპარი
ძვენი ბრიყვისა

ზღაპარი და კურდღელი

ნახაბიანი
ს. შავაშვილისა

ერთხელ, ზაფხულის ბოლოს ზღარბი ყანაში წავიდა სასეირნოდ.

ყანაში კურდღელი შეხვდა, რომელიც კომბოსტოს სანახავედ მოსულიყო.

ზღარბი ზრდილობიანად მიესალმა კურდღელს.

კურდღელმა კი, მისალმების მაგიერ, ზღარბს უთხრა:

— რა არის, ზღარბო, რომ შენ ასე აღრიანიან დაცოცავენ მინდორში?

— სასეირნოდ ვამოვედი, — უპასუხა ზღარბმა.

— სასეირნოდ? — დაცინვით მიუგო კურდღელმა. — შენი დაბარჯული ფეხებით ბევრს ვერ ისეირნებ.

ძალიან ეწყინა ზღარბს კურდღლის ეს სიტყვები. მას შეეძლო ყველაფერი ეპატიებია ყველასთვის, გარდა იმისა, რომ ელაპარაკათ მის ფეხებზე, რომლებიც მართლაც დაბარჯული იყვნენ.

— შენ ხომ არა გვანია, რომ შენი ფეხებით ჩემზე უფრო სწრაფად და უკეთ დარბიხარ? — უთხრა ზღარბმა კურდღელს. — არ გინდა გსინჯოთ, რომელი გაეასწრებთ?

— შენთან სირბილში შეჯიბრი? — მიუგო კურდღელმა, — ამაზე ფიქრიც სსაიცოლა.

— ენახოთ!

— მაშ გავიქცეთ, — სთქვა კურდღელმა.

— მოიცა, — მიუგო ზღარბმა, — შინ შევივლი, ვისაუბრებ და მალე დაბრუნდები. შემდეგ გავიქცეთ. თანახმა ხარ?

— კეთილი, — უპასუხა კურდღელმა.

წავიდა ზღარბი შინ. გზაში ფიქრობდა: „კურდღელი, რასაკერძეელია, ჩემზე სწრაფად დარბის, მაგრამ იგი სულელია და მე მას ეშმაკობით ვაჯობებ“.

შინ რომ მივიდა, თავის ცოლს უთხრა:

— ჩაიციე სწრაფად, ყანაში უნდა წავიდეთ!

— რატომ?

— გზაში გეტყვი.

ჩაიცვა ცოლმა და გაჰყვა ქმარს.

გზაში ქმარმა დაარჩია იგი:

— მე და კურდღელი სირბილში ვეჯობრებთ ერთმანეთს. ჩვენ გავიქცევით გრძელ ყანაში. კურდღელი ერთი კვალით გაიქცევა, მე — მეორეთი, შენ დადექი ჩემი კვალის ბოლოს და, როცა კურდღელი მიიბრუნს თავისი კვალის ბოლოს, შენ მას ჩემი კვალის ბოლოდან დაუყვირე: — „მე უკვე აქ ვარ!“ გაიგე?

— გაიგე, — უპასუხა ცოლმა. — თან აკვირებდა ქმრის მოხერხებულობა.

და ასეც მოიქცნენ. დასტოვა ზღარბმა ცოლი თავის კვალის ბოლოს, თვითონ კი დაბრუნდა კურდღელთან.

— აბა, რაღას ვუკვდი, გავიქცეთ, — უთხრა კურდღელმა.

— გავიქცეთ, — უპასუხა ზღარბმა.

დადგნენ თავიანთ კვლზეზე. შემდეგ კურდღელმა დაიძახა „ერთი, ორი, სამი“, — და გაქანდნენ.

ზღარბმა სამი-ოთხი ნაბიჯი აუჭაბრებლად გაიბრინა, შემდეგ დაბრუნდა თავის ადგილას და დაშფიღებით დაჯდა.

როცა კურდღელმა მიიღწია თავისი კვალის ბოლოს, ზღარბის ცოლმა ქმრის კვალის ბოლოდან მიიძახა: „მე უკვე აქ ვარ!“

უნდა ითქვას, რომ დედა და მამა ზღარბებს ვერ გაარჩევ ერთი მეორისაგან, ისე ჰგვანან ერთმანეთს.

გაიკვირვა კურდღელმა, რომ ზღარბმა გაასწრო და დაუძახა:

— აბა, უკანვე გავიქცეთ: ერთი, ორი, სამი! — და კვლავ გაქანდა კურდღელი, როგორც ქარი.

ზღარბის ცოლი კი დაშფიღებთა დაჯდა თავის ადგილას.

როცა კურდღელმა მიიბრინა კვალის დასაწყისთან, ზღარბმა მიიძახა: „მე უკვე აქ ვარ!“

კურდღელმა კიდევ გაიკვირვა, გაბრაზდა და შესძახა:

— აბა, კიდევ ერთხელ გავიქცეთ!

— სიაოვნებით, — უპასუხა ზღარბმა.

კურდღელმა სამოკდაცამეტჯერ წინ და უკან გაიბრინა. ზღარბი კი სულ ასურებდა.

მოიბრუნს კურდღელი კვალის დასაწყისთან — ზღარბი შესძახებს: „მე უკვე აქ ვარ!“

გაიქცევა უკან კვალის დასასრულს, ზღარბის ცოლი შესძახებს: — „მე უკვე აქ ვარ!“

სამოკდაცამეტჯერ კურდღელს სირბილი აღარ შეეძლო.

— მოგებული ხარ, — უთხრა მან ზღარბს, — შენ გაიმარჯვე.

— აი ხედავ, რა ტყუილად ტრამახობდი!

წაივია კურდღელი მინდვრიდან. ზღარბმა და მისმა ცოლმა კი მოიხმევს შვილები და მათთან ერთად სასეირნოდ გაეშურნენ.

კენგურუ

დიდი შითქმა-მოთქმა ატყდა იმ დღეს ზოოპარკში. ნაცარა მელიკოს მებზობლად გალიაში უცხო ცხოველი შეისახლეს. კუქრუტანიდან უთვალთვალეზბდა მელიკო. ახალი მებზობელი დათვის ოდენა იყო. პატარა თავზე დიდრონი ყურები ჰქონდა და ღია ყავისფერი ბეწვი ალაგ-ალაგ გასციენოდა. მოწყენილი იჯდა თავის მსხვილ, დიდრონ ჟუკანა ფეხებზე. დიდსა და ძლიერ კუნს ყვარუგნივით დაყრდნობოდა და თავის ერთიციკნა შეილს ეალესებოდა.

— ამას რას ეხებდა? — წამრიძახა მელიკომ, — მთელი საქართველო მაქვს მოვლილი, სად არ გყოფილვარ, მიწის ქვეშაც კი არაფერი გამომპარვია და რატომ არსად მინახავს ეგ უბედური..

— დაიკო მელიკო! — გადამოსძახა ტურიკომ, — ჰკითხე, გენაცვა, ვინ არის, რა ჰქვია და სადაურია, ან როგორ დაატყვევეს საწყალი..

მელიკოს ხომ ცნობისმოყვარეობისაგან თვითონაც ველარ მოესვენა, მესრის ფიცრებს შორის დარჩენილი ადგილა თათებით უფრო ვაფართოვა და საუსშიდან გადარჩენილი ყვინილის მსუქანი ბარკალი მებზობელს მიუკითხა.

— რა არის? ხორცილა? — იკითხა მან. — გმადლობ, ხორციელს არ გვინებოდა, ჩემი საკმელი ბალახი და ხორბლეულია.

— რა გქვია სახელად და სადაური ხარ მებზობელი? — განაგრძო მელიკომ.

— ჩემი სახელი კენგურუა — უპასუხა მან, — აქედან შორს, ძლიერ შორს ვცხოვრობდი, ცხრა მთისა და ცხრა ზღვის გადაღმა — ავსტრალია თუ გავიგონია?!

ამასობაში კენგურუს სამყოფელს ბავშვებისა და მოზრდილების დიდი ჯგუფი მიუახლოვდა.

— დეიკო შეხედე, რა არის ეს, მუცელში თავი რომ ჰყავს?

— ეს კენგურუა, შეილო, მუცელზე თავისივე ჩანთაში პატარა შვილი უზის და ძეძუს აყოფებს.

ზოოპარკის ზოოტექნიკოსი კი განაგრძობდა მნახელებთან საუბარს:

— კენგურუ, ბავშვებო, ძუძუმწოვარი ცხოველია. ცხოვრობს უმთავრესად ავსტრალიაში; იგი სამი სახისა არის: ზეზე მცხოვრები კენგურუ, მთისა და ველის კენგურუ. კენგურუები სხვადასხვა სიდიდისანი არიან: ზოგი კურდღლის ოდენაა, ზოგიც — ცხვრის. არიან აღამაინზე დიდი წითელი კენგურუებიც.

კენგურუ აღამიანს გაურბის. მან დიდი ნახტომებით იცის სირბილი და თავისუფლად შეუძლია გადაახტეს ექვს მეტრის სიმაღლის მესერს. კენგურუების ცოცხლად შეპყრობა შეიძლება მწვერვლის დახმარებით.

სინიტერესოა, ბავშვებო, ამ კენგურუს შეპყრობის ამბავი: როდესაც იგი დღევანდელირ დაღლილა, პატარა მდინარეში შესულა თურმე და წყალში ჩაცუცქებულა. ძალეები მიცურებულან მასთან, კენგურუს ორი მათგანი წინა თათებითა ჩაუძირავეს წყალში და დაურღვიო, ბოლოს მოინადირებესაც მიუსწრიათ და დაუტყვევებიათ.

ახლა კი, პატარებო, აქ არის, ჩვენს ზოოპარკში, რათა ყველა თქვენგანს შეეძლოს შორეულ ავსტრალიაში წუთსულელად ეხილოს იგი.

ლ. შუამინია

ბაოსანუბი

ბასაროობი

(შედგენილი ალ. საინოელის მიერ)

- 1) ფრინველია ავზნიანი, კირვეული, ბრზნიანი.
- 2) პატარა და წანწყარა, ცივია და ანკარა!
- 3) იგი სიცოცხლის მტერია, ვერავის დაუქერია.
4. ერთი რაე რკინისა, დარაჯია ბინისა.
5. სწორი და უტყუარია, თუ განგებ არვინ არია.
- 6) კიხეინა და პაწაწინა — მარდად დახტის დედის წინა.

ა	ბ	გ	დ	ე
ვ	ზ	თ	ი	კ
ლ	მ	ნ	ო	პ
ჟ	რ	ს	ტ	ც
ძ	წ	ჭ	ხ	ყ
შ	ჩ	ც	ც	ც
ც	ც	ც	ც	ც
ც	ც	ც	ც	ც
ც	ც	ც	ც	ც
ც	ც	ც	ც	ც

ყოველ ცარიელ უჯრედში ჩასვით თათო ასო, ესე რომ დასრულდეს აქ წარმოდგენილი დაუშთაერებელი სიტყვები და ჩამატებულმა ასოებმა შეადგინოს ცნობილი ქართული გენერლის გვარი.

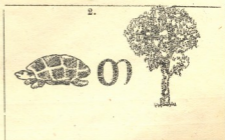
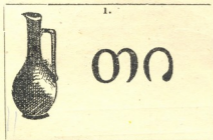
შეადგინარ. თავდღიშვილმა

შაკაღა

არის ერთი კარგი სიტყვა გამოხატავს ის ჩვენს მშობელს: ბრძოლის ველზე მტერთან მებრძოლს, შრომის ფრონტზე — მარჯვე მშრომელს. ამ სიტყვიდან შარადისთვის არ გვექარდება ბოლო ასო, — ახალ სიტყვის მისაღებად დანაკლისი რომ შევავსოთ, —

ერთი სიტყვა მივუმატოთ წინა ასოს გამოკლებით: იგი მკერდში ყველას გვიძგერს, არ ბერდება აღრე წლებით, დაუკვირდით, ჩვენს წინ გაჩნდა სიტყვა მეტად საყვარელი: იმში ბევრი მისთვის მოყვდა, როგორც მტრისგან მიხი მხსნელი.

ჩუბუსები

შედგენილი ა. ფრუიას მიერ.

გაბრიელა 5 ბოწყინი შა

ნახატი კვლე კ. ნაჩიხა

მანდარინი

შემოდგომის მიწურულში
გვემატება ერთი ხილი:
ყველასათვის საყვარელი
ოქროსფერი მანდარინი.

ის კოლხეთის ბაღში ხარობს,
არის ჩვენი თვალისჩინი,
ოქროსფერად მოლივლივე
საყვარელი მანდარინი.

ნარინჯების დიდი ბალი
ნაყოფებით არის სავსე
და მშრომელთა ღამაშ სუფრას
მისი ეშვი ალამაზებს.

შემოდგომის მიწურულში
ყველას გვხიბლავს ერთი ხილი:
ჩვენთვის მუდამ საყვარელი
ოქროსფერი მანდარინი.

დ. პ. ზერიას სახელობის პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“ თბილისი, ლენინის ქ. № 29.
ფურადი ილუსტრაციები დაბეჭდილია სსსრ კვების მრეწვე. სახ. კომსარატიის ლითოგრაფიაში.